

1 Wat Er Vooraf Ging

Het einde van mijn vorige boek hield ik open. Niet omdat ik van plan was om nog een boek te schrijven, maar simpelweg om het feit dat ik klaar was met “het verhaal”. Vlak voordat het boek naar de drukker ging, wist ik de uitslag maar besloot ik deze toch buiten het boek te houden.

Toen ik in 1991 geopereerd werd aan keelkanker, waren er al een aantal mensen in mijn omgeving die dachten dat ik het niet zou redden. Bij mijzelf is deze gedachte echt nooit opgekomen. Voor mij was het doel: De kanker eruit en weer vrolijk door met mijn leven. Nou dat doel heb ik aardig bereikt. Twee maanden na mijn operatie stond ik weer achter de bar en pakte ik het “normale” leven weer op.

Bijna 27 jaar was er niets aan de hand. Totdat er in april 2018 geheel toevallig weer keelkanker werd ontdekt. Ik had al een tijdje last met slikken, waardoor het eten moeilijker ging. Dit had ik al eerder meegemaakt en toen hadden ze mijn

slokdam opgerecht. Ook deze keer zou dokter Meeuwis de zool een beetje oprekken om het eten weer iets beter te laten zakken.

Toen dokter Meeuwis na de operatie bij mijn bed kwam, zag ik al aan zijn zorgelijke blik dat er iets niet klopte. Tijdens het oprekken was hij in mijn keel een plekje tegengekomen wat er niet goed uitzag. Het circus begon weer opnieuw en na bijna 27 jaar ging ik weer door de molen met een nieuwe operatie aan keelkanker als gevolg.

Ook deze keer stortte ik me opnieuw vol overtuiging in de tijd die er komen ging. Waar ik in 1991 100% zeker was van mijn herstel, was dit deze keer 99%. Die éne procent was toch de twijfel. Zou ik nou echt twee keer zoveel geluk hebben en er weer doorheen sloffen???

Nou, geluk had ik. Het eten en praten was weer iets moeilijker geworden, maar voor de tweede keer had ik de kanker verslagen!

Het verhaal begon met het oprekken van mijn slokdarm. Door de operatie ging het praten en eten nog steeds niet goed. Ik besloot dus aan dokter Meeuwis te vragen of hij mijn slokdarm opnieuw kon oprekken om hiermee de cirkel rond te maken en te eindigen waar we begonnen waren.

Dokter Meeuwis kwam echter met een andere suggestie. Op een andere afdeling konden ze mijn slokdarm ook oprekken. Ik hoefde bij deze behandeling niet onder narcose, maar zou deze dan wekelijks ondergaan totdat de gewenste ruimte in mijn slokdarm bereikt was. Daarna zou het dat periodiek bijgehouden worden. Ik zou dit dan zelfs thuis kunnen doen.

De behandeling was vrij simpel. Een slang van siliconen, die van dun naar dik ging. Ik kreeg de slang in mijn mond en dan was het "Slikken kreng!"

Op zich werkte de behandeling goed. Het eten en praten ging elke keer een stukje beter, maar het laatste stukje wat ik nodig had, wilde maar niet lukken.

We besloten dezelfde behandeling voort te zetten maar dan op een iets andere manier. Ik zou me nu wekelijks melden en dan een roesje krijgen waardoor ze die slang wat verder door mijn strot konden rammen. Goed plan, alleen ging dit de eerste keer goed en werd ik daarna bij elke behandeling wakker. De dosis van het roesje werd verhoogd tot het maximale, maar ook dit mocht niet baten. Ik ging door met deze behandeling omdat het voor “de goede zaak” was, maar elke keer wakker worden en dan hevige pijn ervaren was geen pretje.

Opnieuw melde ik me bij dokter Meeuwis om hem te vragen het laatste stukje onder algehele narcose te doen. Ook vroeg ik hem gelijk even naar een klein bultje onder mijn tong te kijken, wat er sinds een paar dagen zat.

Omdat dokter Meeuwis een paar weken in het buitenland moest werken, zou ik zodra hij terug was een oproep krijgen. Hij zou dan mijn slokdarm oprekken en gelijk dat bultje weghalen om op kweek te laten zetten.

In de tussentijd waren een aantal vrienden onder leiding van Jeroen en Charley bezig met de organisatie van een feestje. De kanker was opnieuw weg en ik was weer langzaam begonnen met mijn werk achter de bar. Dit moest natuurlijk wel gevierd worden.

Op de vrijdag voor het feestje kreeg ik de oproep van het ziekenhuis. Die woensdag stond de operatie ingepland. Zaterdag vierde we een groot feest met familie en vrienden. Het was een topavond die ik niet snel zal vergeten. Ik besloot het verhaal van mijn tong voor me te houden en dit alleen met familie en een paar hele goede vrienden te delen, om de feestvreugde niet te bederven.

Om 7.00 uur moest ik me melden in het ziekenhuis en om 8.00 uur werd ik de operatiekamer opgereden. Iedereen stelde zich voor en het wachten was op dokter Meeuwis die niet veel later binnenstapte. Zijn eerste vraag was hoe het feestje was geweest en hij zei dat hij het echt jammer vond dat hij er niet bij kon zijn omdat hij die avond terug kwam uit het buitenland. Terwijl de anesthesist met de spuit in zijn handen stond, dwaalden Meeuwis en ik steeds verder af. We misten alleen een bakje koffie, maar verder was het best gezellig. Zichtbaar geïrriteerd kuchte de anesthesist. Hij had schijnbaar haast.

Dokter Meeuwis melde me nog even dat hij na mij nog een grote operatie had. Normaal gesproken komt hij na een operatie even langs om het “ontslag” goed te keuren, maar ik kon zodra ik wakker was en me goed voelde lekker naar huis. Het lampje ging uit en niet veel later opende ik mijn ogen alweer. Snel mijn kleren aan en zoeken naar de zuster om te melden dat ik naar huis ging. Voor de zekerheid ging ze nog wel even navragen of ik echt wel weg mocht, en een half uurtje later zat ik weer lekker aan een bak koffie in de zaak.

Een week later had ik weer een afspraak bij Dokter Meeuwis. Voor het gemak noem ik hem vanaf nu Cees. We gaan inmiddels bijna 28 jaar terug en we kennen elkaar door. Ik was in 1991 één van zijn eerste patiënten en nu hij bijna tegen zijn pensioen aanloopt, waarschijnlijk ook één van zijn laatste.

Het oprekken van mijn slokdarm was zonder problemen verlopen en de uitslag van mijn tong was ook binnen. Het was niet kwaadaardig, maar wel op het randje. Dit was dus iets wat ze wel goed in de gaten zouden houden. Met een blij gevoel liepen we weer naar buiten. Opnieuw hadden we een moeilijke periode afgesloten.

Een paar weken later zat er echter opeens een nieuw bultje. Cees besloot het opnieuw te opereren en ruim weg te snijden.

Niet veel later werd de operatie ingepland en melde ik me opnieuw in het ziekenhuis.

Door de vriendelijke verpleegster werd ik tot mijn verbazing naar een kamer gebracht. Uit eerdere ervaring wist ik dat ik vrij snel na de operatie weer naar huis mocht, dus een kamer kwam nogal vreemd over. De reden werd me al snel duidelijk gemaakt. Het was de

bedoeling dat ik een nachtje zou blijven. Hoewel ik het hier absoluut niet mee eens was, hoorde ik de verpleegster aan en besloot ik op dat moment te zwijgen.

Op de operatiekamer vroeg ik natuurlijk wel gelijk aan Cees of ik nu echt een nacht moest blijven. “Natuurlijk niet, je kan gewoon lekker naar huis hoor”, was zijn reactie.

Vlak nadat ik mijn ogen opende, was ik me al aan het aankleden. De verpleegster kwam even kijken en ik melde haar dat ik wel klaar was om naar huis te gaan. Haar antwoord pakte echter anders uit. Ik moest minimaal tot het einde van de dag blijven. Na een hoop aandringen ging ze even bellen en zat ik niet veel later gewoon weer aan een bakkie in de zaak.

Voor de uitslag stond ik een week later weer bij Cees op de stoep. Om onverklaarbare redenen was het stukje uit mijn tong nu opeens wel kwaadaardig. Dit was opnieuw een klap want ik dacht klaar te zijn.

Cees moest weer voor een paar weken aan het werk op Sint Maarten, dus daarna zouden we weer een afspraak maken en het verdere behandelplan bespreken.

Thuis spookte er natuurlijk van alles door mijn hoofd. Naarmate de dagen vorderde werden mijn zorgen groter. Door mijn band met Cees sta ik niet echt positief tegenover een andere arts. Nu was dit echter volgens mij/ons een verstandige keuze. Ik besloot om Cees een berichtje te sturen en een afspraak bij zijn tijdelijke vervanger te maken. Cees stond hier helemaal achter en de afspraak werd gemaakt.

Ik uitte mijn zorgen tegen de arts. Gelukkig was hij helemaal op de hoogte van mijn situatie omdat ik in het team al besproken was en hij ook even contact met Cees had gezocht. Er werd op hele korte termijn een MRI en een PET-Scan ingepland.

Met de scans achter de rug liepen we het ziekenhuis weer binnen voor de uitslagen. Eindelijk zouden we wat duidelijkheid krijgen. De dokter begon aan zijn verhaal. De uitslagen waren binnen maar toonde verschillende uitslagen. Zichtbaar ongemakkelijk vertelde hij dat hij het ook niet wist en toch op Cees wilde wachten. Teleurgesteld maar ook respectvol naar de eerlijkheid van de arts liepen we naar buiten.

Cees was weer terug, dus blij dat we nu eindelijk stappen gingen maken stonden we opnieuw in zijn spreekkamer. Cees had de uitslagen bekeken en vertelde dat deze inderdaad tegenstrijdig waren. Op de ene had ik weer kanker en op de andere niet. De enige optie was op dat moment gelijk een stukje weghalen en opnieuw laten onderzoeken. Zonder verdoving werd er een stukje weggesneden. De helft van mijn tong was zijn functie al verloren en daar heb ik geen gevoel meer in. Het plekje zat alleen net aan de kant waar ik nog wel gevoel in had. De tranen liepen over mijn wangen, maar alles om het proces te versnellen. Ik moest alleen wel weer een week wachten op de uitslag.

Wat we vermoeden werd helaas bij ons volgende bezoek bevestigd. Er zit kanker in mijn tong en in de lymfebanen van mijn tong. In 1991 ben ik flink bestraald. Daarbij zijn de lymfe in mijn hals zoals Cees dat treffend zei al "afgeknald". Dat de kanker zich via de lymfe in mijn hals verder in mijn lichaam verspreid is dus gelukkig geen optie. Het gedeelte daarboven echter wel. Cees gaf aan dat ze/we echt met een groot probleem zitten. Ondanks zijn jarenlange ervaring en expertise, heeft hij

dit nog nooit meegemaakt en begrijpt hij het ook niet. Dat hij het niet begrijpt, daar heeft hij volgens eigen zeggen geen boodschap aan. Dat er iets moet gebeuren echter wel. Cees verteld duidelijk hoe ik ervoor sta. Door onze “vriendschap” weet hij precies wat hij kan zeggen. De opties die hij geeft zijn duidelijk. We doen niets, en dan ga je dood..... De tweede optie is opereren en dan heel misschien nog bestralen, maar ook dat geeft geen garantie. Doordat ze dit nog nooit hebben meegemaakt, kan Cees ook geen kans van slagen vertellen. Wel uit hij openlijk zijn zorgen over de goede afloop. Uit zijn woorden maak ik op dat een andere arts hoogstwaarschijnlijk voor de eerste optie had gegaan. Hij besluit het gesprek met de woorden “Dat dit nu juist bij jou moet gebeuren.....” Waaruit onze band nog maar eens bevestigd wordt.

Natuurlijk ga ik voor de operatie. Ik heb de kanker nu twee keer vol vertrouwen verslagen, maar als ik heel eerlijk ben: Een derde keer.....?

Het plan is nu als volgt:

Cees gaat het stuk radicaal verwijderen waardoor ik een stuk van mijn tong verlies. Dit stuk wordt “opgevuld” door de plastisch chirurg met een ander stuk uit mijn lichaam. Dit kan uit bijvoorbeeld mijn wang of mijn borst.

Ik krijg voor deze operatie een (voorlopig) permanente sonde voor de voeding door mijn maagwand.

Mocht het allemaal goed aflopen dan zal mijn leven opnieuw drastisch veranderen. Door het verwijderen van het stuk uit mijn tong, zal ik na de operatie moeizaam of niet meer kunnen eten en drinken. Ook zal het praten heel moeilijk gaan worden. Dit zijn natuurlijk nogal ingrijpende veranderingen. Als je me dit een paar maanden geleden had gevraagd, had ik gezegd dat ik hier niet aan zou beginnen. Eigenlijk lieg ik nu, want dat heb ik ook echt gezegd. Nadat we het hier thuis al over gehad hadden, ben ik hiervan terug gekomen. Ik word dit jaar 48. In een “normale” situatie zou ik dus nu ongeveer op de helft zijn. Ik heb een mooi gezin, kinderen, familie en vrienden

waar ik heel veel van hou om me heen. Mocht het fout gaan, dan merk ik daar zelf niets meer van maar de mensen om me heen wel. Om deze reden wil ik het gevecht ook deze keer weer aangaan. Met deze mensen om me heen sta ik een stuk sterker en kan ik ongeacht de uitslag zeggen dat ik er ook deze keer alles aan gedaan heb.

Vanaf dit punt zal het boek anders gaan verlopen. Het is nu 17 april 2019. Ik ga volgende week lekker koningsdag vieren met de mensen waar ik van hou om me heen, en daarna krijg ik de oproep van het ziekenhuis. Het plan is om vanaf nu een soort dagboek bij te houden en zo het verdere verloop te beschrijven.

Het einde van het boek, ja dat kan niemand voorspellen. Misschien krijg ik de kans niet om het boek af te schrijven en sla ik het boek voortijdig dicht. Loopt het allemaal zoals ik hoop, dan hebben we weer een mooi feestje in het vooruitzicht.....